

Sygn. akt II Ka 53/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Sędziowie: SO Roberta Rafał Kwieciński- spr.

SR (del.) Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu: 13 marca 2015 roku

sprawy **K. J.**

oskarżonego z art. 223§1 kk, art. 224§2 i 3 kk w zw. z art. 11§2 kk i innych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 28 listopada 2014 roku sygn. akt II K 99/14

I. Uchyła zaskarżony wyrok w punkcie 1 oraz 5 i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Turku do ponownego rozpoznania.

II. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyła orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 4 i na podstawie art. 85 kk oraz art. 86§1 kk łączy orzeczone w punktach 2 i 3 kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Ł. kwotę 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz uzupełniająco kwotę 369,00 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji.

IV. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Karol Skocki Agata Wilczewska Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt II K 99/14 Sąd Rejonowy w Turku oskarżonego **K. J.** uznał winnym tego, że :

1. w dniu 1 stycznia 2014 r. w T., w woj. (...) przy użyciu noża dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza policji z Komendy Powiatowej Policji w T. asp. J. M. (1) podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych w ten sposób,

że gdy J. M. (1) podjął interwencje zmierzającą do zatrzymania sprawcy uszkodzenia ciała A. S., okazał legitymację służbową funkcjonariusza policji, przedstawił się z imienia i nazwiska oraz poinformował, że jest funkcjonariuszem policji wzywając do zachowania zgodnego z prawem i odrzucenia noża oraz poinformował go, że jest zatrzymany, groził mu pozbawieniem życia a następnie zaatakował J. M. (1) nożem zadając uderzenie w klatkę piersiową powodując ranę ciętą w linii pachowej przedniej biegnącą skośnie od góry i tyłu do przodu i dołu na wysokości łuku żeberowego lewego, po czym w trakcie obezwładnienia ponownie zadał mu cios nożem w okolice podudzia prawego na wysokości 1/3 bliższej w okolicy tylnobocznej powodując ranę kłutą biegnącą poprzecznie do długości osi kończyny długości 2cm, przy czym rana kłuta prawej nogi z uszkodzeniem mięśnia brzuchatego spowodowała naruszenie czynności prawej kończyny dolnej na czas dłuższy niż 7 dni, czym działał w celu zmuszenia J. M. (1) do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania, tj. przestępstwa z art. 223 § 1 k.k. i art. 224 § 2 i 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

2. w dniu 1 stycznia 2014 roku w T., w woj. (...) spowodował obrażenia ciała u A. S. w ten sposób, że zadał mu cios nożem powodując ranę kłutą przedniej powierzchni klatki piersiowej po stronie prawej powodując rozstrój zdrowia na czas poniżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

3. w dniu 1 stycznia 2014 roku w T., w woj. (...) dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych na klatkę schodową w budynku przy os. (...) w ten sposób, że uderzając ręką spowodował zbiecie dwóch szyb zespolonych oraz w nieustalony sposób wybił szybę w drzwiach przejściowych powodując łączną szkodę w wysokości 519,90 zł, czym działał na szkodę Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w T. przyjmując że wysokość szkody wyniosła 520,74, tj. występku z art. 288 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tak orzeczone kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 01.01.2014r. do dnia 05.05.2014r.

Nadto na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd Rejonowy orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża składanego.

W pkt 7 Sąd Rejonowy zasądził od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Turku na rzecz obrońcy z urzędu adw. J. Ł. kwotę 826,56 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu (w tym podatek VAT 23 %).

Apelację wniósł obrońca oskarżonego i zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku a polegający na;

- uznaniu, iż oskarżony miał świadomość jakoby pokrzywdzony J. M. (1) był funkcjonariuszem Policji, pomimo iż z zeznań św. S. wynika odmienna wersja, gdyż podczas szarpania z funkcjonariuszem oskarżony krzyczał „Policja, Policja” (k. 232v),
- uznaniu, iż pokrzywdzony M. okazał legitymację służbową, wezwał do zachowania zgodnego z prawem, nakazał odrzucenie noża i informował K. J., że został zatrzymany, co w świetle zeznań świadka M. K. nie znalazło odzwierciedlenia (k. 233) „do niego podbiegli”,
- uznaniu, iż szkoda jaką spowodował oskarżony w mieniu Spółdzielni Mieszkaniowej wynosi 520,74 zł i dokonanie takiego wyliczenia wspólnie z podatkiem VAT, który pokrzywdzony odzyska w rozliczeniu podatkowym (a więc zarobi na szkodzie) a co najważniejsze dokonanie takiego ustalenia w oparciu o fakturę wystawioną przez pokrzywdzonego a nie wiadomości specjalnych biegłego (mimo stosownego wniosku obrony k. 246), których zarówno sąd jak i pokrzywdzony nie posiadają,

- uznaniu, iż oskarżony dokonał wybicia obu szyb w klatce schodowej mimo iż świadek O. nie widział aby drugą szybę wybił oskarżony (k. 234) a fakt przyznania się oskarżonego winien być oceniony z dużą dozą ostrożności z uwagi na to, iż tego wieczoru nie pamięta (k. 62, 67 i 137),
- braku przesłuchania w charakterze świadka Ł. P. na okoliczność świadomości oskarżonego co do tego, iż został zaatakowany przez dwie osoby a nie przez funkcjonariusza Policji co ma istotne znaczenie z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego (k. 62v),

2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 28 k.k. poprzez jego niezastosowanie i uznaniu, iż oskarżony dokonując czynu zabronionego był świadomy co do tego, iż osoba którą ugodził nożem jest funkcjonariuszem Policji co nie wynikało z ustalonych okoliczności sprawy,

3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 29 par. 1 i 2 Prawa o adwokaturze w zw. z par. 14 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 pkt. 3 oraz par. 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie, a polegające na przyznaniu obrońcy z urzędu wynagrodzenia w wysokości 826,56 zł z VAT w sprawie gdzie występował jako obrońca w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym w formie śledztwa (300zł), postępowaniu zwyczajnym przed Sądem (420 zł), przy uwzględnieniu liczby 3 rozpraw po 84 zł, a więc łącznie kwota zasądzanego wynagrodzenia winna wynosić 1195,56 zł z VAT.

Nadto z ostrożności procesowej obrońca zarzucił naruszenie art. 438 pkt. 4 k.p.k. poprzez brak uwzględnienia przez Sąd przy wymiarze kary okoliczności korzystnych dla oskarżonego tj. konsekwentnego przyznania się do zarzucanych czynów, przeproszenia pokrzywdzonych na pierwszym posiedzeniu sądowym i wyrażeniu skruchy oraz uwzględnieniu okoliczności wpływającej na stopień winy poprzez użycie noża, dokonanie czynu przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu itd. (s. 7 uzasadnienia) mimo, iż użycie tego przedmiotu i cechy podmiotu atakowanego znajdują się w znamionach typu kwalifikowanego co bezsprzecznie wpłynęło na sądowy wymiar kary stypizowany w art. 53 par. 1 i 2 k.k.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Turku,
2. zmianę orzeczenia w przedmiocie kosztów obrony z urzędu niewłaściwie wyliczonych przez Sąd I instancji i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwoty 1.195,56 zł z VAT,
3. zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu a nieopłaconych choćby w części za postępowanie odwoławcze.

ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego łagodniejszej kary łącznej z warunkowym jej zawieszeniem

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się częściowo zasadna i doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej uznania oskarżonego winnym czynu z art. 223 § 1 k.k. i art. 224 § 2 i 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. Niezasadne okazały natomiast wszystkie zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy w zakresie sprawstwa oskarżonego czynu z art. 288 § 1 k.k. Apelujący nie kwestionował natomiast odpowiedzialności oskarżonego za przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. Uwzględnić należało również zarzut obrońcy dotyczący błędnego obliczenia jego wynagrodzenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż kontrola instancyjna nie pozwoliła na uwzględnienie zarzutów skarżącego w zakresie przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. oraz 157 § 1 k.k. Sąd odwoławczy w całości podzielił ustalenia dokonane w tym zakresie przez Sąd Rejonowy, jak również dokonaną w tej części ocenę zebranego materiału

dowodowego, nie znajdując żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na uchylenie bądź zmianę wyroku w tym zakresie.

Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę uznania oskarżonego winnym przestępstwa z art. 288 k.k. w zakresie twierdzenia, iż świadek O. nie widział aby drugą szybę wybił oskarżony (k. 234) a fakt przyznania się oskarżonego winien być oceniany z dużą dozą ostrożności z uwagi na to, iż tego wieczoru nie pamięta (k. 62, k. 67, k. 137). Z zeznań w/w świadka wynika, że gdy po upływie ok. 30 min od wybicia przez oskarżonego pierwszej szyby usłyszał kolejny hałas tłuczonego szkła i udał się na klatkę to oskarżony wówczas stał przy drugich drzwiach prowadzących na zewnątrz od strony klatki schodowej, stał przy drugiej rozbitej szybie. Zatem świadek, który wyszedł na klatkę w chwili usłyszenia hałasu tłuczonego szkła widział tam tylko oskarżonego. To, że świadek ten nie widział chwili kiedy oskarżony wybija drugą szybę nie może prowadzić do wniosku, że oskarżony nie mógł tego uczynić, skoro z zeznań świadka nie wynika, aby oprócz oskarżonego był tam ktoś jeszcze obecny. Zeznania tego świadka nie budzą żadnych wątpliwości i zostały prawidłowo ocenione przez Sąd Rejonowy. Świadek ten po wybiciu pierwszej szyby odprowadził oskarżonego do mieszkania, w którym wówczas gościł i uspokajał go. Również po wybiciu drugiej szyby prosił go o spokój i nie wezwał policji, gdyż widział, że oskarżony jest pijany. W świetle tych zeznań również przyznanie się oskarżonego do winy, które obejmuje wybicie obydwu szyb nie budzi wątpliwości, zwłaszcza, że w toku postępowania ani oskarżony, ani też jego obrońca okoliczności tej nie kontestował.

Zarzuty dotyczące wysokości szkody wyrządzonej przez oskarżonego przez stłuczenie szyby w drzwiach klatki schodowej nie są zasadne. Wbrew twierdzeniu skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił wysokość tej szkody. Dla jej ustalenia zupełnie zbędnym było powoływanie biegłego sądowego. Ustalenie wartości tej szkody nie wymagało przecież żadnych wiadomości specjalistycznych, a przedstawiona wycena jak i faktura za wymianę tych szyb nie mogła budzić żadnych wątpliwości z punktu widzenia przeciętnego obywatela. W świetle zasad doświadczenia życiowego podana przez Spółdzielnię Mieszkaniową kwota odzwierciedla wartość wyrządzonej szkody, a dla tej oceny nie potrzeba żadnych specjalnych wiadomości. Wbrew twierdzeniu obrony wycena taka związana jest przecież z czynnościami życia codziennego, a ustalenie kosztu naprawy nie nastęrcza przecież szczególnych trudności. Skoro dokonana przez Spółdzielnię wycena nie budzi wątpliwości, bowiem odpowiada cenom rynkowym i nie jest w stosunku do nich wygórowana, a nadto została potwierdzona wystawioną fakturą VAT to brak jest możliwości jakiegokolwiek kwestionowania jej wysokości i uwzględnienia koncepcji obrony, iż zachowanie oskarżonego można oceniać jako wykroczenie. Natomiast wniosek obrony o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy został prawidłowo oddalony przez Sąd Rejonowy na podstawie art. 193 § 1 k.p.k. gdyż dla ustalenia okoliczności, które miałyby zostać w ten sposób udowodnione nie były wymagane wiadomości specjalne (k. 246).

Podnoszenie okoliczności, że pokrzywdzona Spółdzielnia odzyska podatek VAT zawarty w fakturze i „zarobi” na szkodzie nie mogą zostać uwzględnione. Nie ulega wątpliwości, że faktyczny koszt naprawy obejmuje podatek VAT, a ustalenie czy Spółdzielnia jest płatnikiem podatku VAT i czy pomniejszy podatek należny o kwotę tego podatku naliczonego wynikającego z faktury nie mogło być przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego.

Zasadne natomiast okazały się zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania orzeczenia w zakresie uznania oskarżonego winnym czynnej napaści na funkcjonariusza Policji. Uchybienia Sądu Rejonowego w tym zakresie polegają na nieujawnieniu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia.

Zauważyć należy, że sąd orzekający, rozstrzygając o winie lub niewinności oskarżonego, kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. dopóki nie zostanie wykazane, że sąd I instancji oparł je bądź to na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób spreczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Tymczasem Sąd Rejonowy w ogóle nie zwrócił uwagi na rozbieżności jakie powstały w zeznaniach świadka A. S. i M. K. składanych na etapie postępowania przygotowawczego i postępowania sądowego. Co więcej Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 5 maja 2014r. przesłuchując w charakterze świadka A. S., który zeznawał odmiennie niż w

postępowaniu przygotowawczym w ogóle nie zwrócił na to uwagi i z naruszeniem przepisu 391 §1 k.p.k. nie odczytał świadkowi jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Z tych względów treść zeznań tego świadka złożonych w postępowaniu przygotowawczym nie mogła stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Wskazać jednak należy, że przepis art. 391 § 1 k.p.k. jest jednoznaczny w swym brzemieniu i nie pozostawia wątpliwości, że w sytuacji gdy świadek stawiał się na rozprawę i bezpodstawnie odmawia zeznań bądź zeznaje odmiennie niż poprzednio albo oświadczy, że pewnych okoliczności nie pamięta, nie tylko możliwym, ale wręcz niezbędnym jest odczytanie protokołów, które zawierają poprzednio złożone przez świadka zeznania. Tym bardziej, że świadek A. S. został w postępowaniu przygotowawczym przesłuchany dwukrotnie, tj. w dniu 1 i 2 stycznia 2014r. i już wówczas zeznawał odmiennie. Przesłuchany bowiem w dniu 1 stycznia 2014r. zeznał, że „J. podszedł i polecił, żeby odłożył nóż”, nie wspominał wówczas o groźbach, a tym bardziej zmanifestowaniu przez J. M. (1) faktu, że jest funkcjonariuszem policji, nie mówiąc już o przedstawieniu się z imienia i nazwiska czy okazaniu legitymacji (k. 30v). W dniu 2 stycznia 2014r. świadek A. S. zeznał, że gdy zobaczyli tego mężczyznę J. M. (1) „sam do niego podszedł i przedstawił się, że jest funkcjonariuszem policji, powiedział imię i nazwisko. Ja stałem za J. w odległości ok. 4 metrów. Wówczas mężczyzna ten zaczął ubliżać J. M. (2), że go zabije, wyzywał go od psa i że go załatwi. J. stał spokojnie” (k. 38v). Natomiast przesłuchany w postępowaniu sądowym świadek podał, że J. M. (1) przedstawił się, podał swoje nazwisko i powiedział, że jest z policji (k. 232v). Zatem świadek ten zeznał podobnie jak w dniu 2 stycznia 2014r., jednakże zupełnie odmiennie niż w dniu 1 stycznia 2014r., a więc zaraz po zdarzeniu. Okoliczność ta powinna skłonić Sąd Rejonowy do wyjaśnienia tych rozbieżności i oceny zeznań świadka w tym zakresie, zwłaszcza, że druga z prezentowanych przez świadka wersji jest zbieżna z wersją przedstawioną przez J. M. (1), a z kolei sprzeczna z wersją przedstawioną przez świadka M. K., która obserwowała zdarzenie z okna. Zeznając w postępowaniu sądowym świadek M. K. podała, że „zauważyła jak A. wysunął rękę wskazując na coś, tj. na idącego oskarżonego. Widziałam jak szwagier z narzeczonym poruszali się naprzeciwko oskarżonego i próbowali go złapać”, a nadto, że „podbiegli do niego” (k. 233). Te zeznania pozostają zatem w sprzeczności z zeznaniami świadka J. M. (1). Sprzeczności te również nie zostały w żaden sposób wyjaśnione, a Sąd Rejonowy bezkrytycznie przyjął wersję świadka J. M. (1) i świadka A. S. zaprezentowaną przed Sądem. Na domiar tego Sąd dał wiarę świadkowi M. K., która przedstawiła odmiennie część zdarzenia, zeznając, że to J. M. (1) i świadek A. S. podbiegli do oskarżonego. Wskazać również należy, że w postępowaniu przygotowawczym świadek M. K. zeznała, że nie widziała całego zajścia i zna je tylko z relacji swego narzeczonego (k. 36). Wobec odmiennych zeznań prezentowanych na rozprawie również w tym przypadku Sąd Rejonowy dla wyjaśnienia istotnych okoliczności winien odczytać zeznania świadka M. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym. Taka odmienność wcześniejszych depozycji uzasadniała przecież odczytanie poprzedniej relacji, gdyż była niezwykle istotna dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu.

Reasumując wskazać należy, że Sąd Rejonowy orzekając o sprawstwie oskarżonego w zakresie czynu z art. 223 § 1 k.k. i art. 224 § 2 i 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych i błędnej oceny dowodów, a nadto oparł się na niepełnym materiale dowodowym.

W tym zakresie Sąd Odwoławczy uwzględnił zarzuty apelacyjne obrońcy na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w pkt 1 przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Ze względu na konieczność ponownego rozpoznania sprawy należało również uchylić pkt 5 wyroku, w którym orzeczono o przepadku dowodu rzeczowego, tj. noża składanego scyzoryka.

Sąd Odwoławczy uchylił także orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 4 i na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w punktach 2 i 3 kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności. W tym zakresie Sąd Okręgowy zastosował zasadę pełnej absorpcji, uwzględniając to, że oba czyny były popełnione tej samej nocy, praktycznie w tym samym czasie.

W pełni zasadny okazał się również zarzut dotyczący błędnego wyliczenia kwoty wynagrodzenia za udzieloną oskarżonemu pomoc prawną. Stawka minimalna w sprawie objętej śledztwem wynosi w postępowaniu przygotowawczym, zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 2 cyt. Rozporządzenia 300zł Stawka minimalna za obronę przed sądem rejonowym jako pierwszą instancją, zgodnie z § 14 ust. 2 pkt 3 cyt. Rozporządzenia wynosi 420zł, przy czym uwzględniając, iż rozprawa trwała dłużej niż jeden dzień (§ 16 cytowanego Rozporządzenia) stawkę tę należy

podwyższyć o 20% za każdy następny dzień rozprawy (3 terminy rozpraw na których obrońca był obecny x 84zł tj. o kwotę 252zł). Zatem łączna kwota należna obrońcy wynosi 972zł, co po dodaniu kwoty podatku VAT ze względu na występowanie w charakterze obrońcy z urzędu daje kwotę 1195,56zł. Dlatego Sąd Okręgowy zasądził uzupełniająco tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej kwotę 369zł.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy rzeczą Sądu Rejonowego będzie przeprowadzenie postępowania dowodowego we wyżej wskazanym zakresie, tj. przesłuchanie świadka A. S. i świadka M. K., przy zastosowaniu z art. 391 § 1 k.p.k. Następnie zeznania te Sąd Rejonowy podda ocenie przy uwzględnieniu relacji świadka J. M. (1). Niezbędnym będzie również ponowne przesłuchanie oskarżonego i zweryfikowanie zeznań wyżej wymienionych świadków z jego wyjaśnieniami w zakresie w jakim twierdzi on, że nie wiedział, iż jedna z dwóch osób uczestniczących w zdarzeniu jest funkcjonariuszem policji.

Zbędne jest natomiast przesłuchanie świadka Ł. P., z wyjaśnień oskarżonego nie wynika bowiem, aby w dniu zdarzenia spotkał się z tą osobą, a jedynie, że myślał, że mu pomoże, uciekał w kierunku miejsca zamieszkania tego mężczyzny (k. 62-63).

Co do pozostałych dowodów można stosować w pełni przepis art. 442§2 k.p.k., bacząc by wszystkie dowody zebrane w sprawie zostały poddane kompleksowej ocenie, tzn. we wzajemnym ze sobą powiązaniu i zgodnie z wymogiem wynikającym z art. 7 k.p.k., a w razie konieczności sporządzenia pisemnego uzasadnienia wyroku należy pamiętać, aby zawierało ono wszystkie elementy wymienione w art. 424 k.p.k.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 k.p.k., uznając, że sytuacja materialna oskarżonego nie pozwala mu na ich uiszczenie.

W związku z występowaniem przed Sądem odwoławczym obrońcy oskarżonego, działającego z urzędu i złożenie przez niego wniosku o przyznanie na jego rzecz kosztów nieopłaconej w żadnej części obrony o kosztach tych orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. 2014, Nr 635 z późn. zm.) w zw. z §2 ust. 3, §14 ust. 2 pkt 4 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. 2013, Nr 461).

Karol Skocki Agata Wilczewska Robert Rafał Kwieciński